

Rigsdagen. Man kunde maaske snarere drage den modsatte Slutning, hvis man endelig vil drage Slutninger.

Men nu forelægges der altsaa et Lovforslag, som har til Hensigt at skabe en vis Forbindelse mellem Udenrigsministeriet og Rigsdagen. Det er ikke tilfredsstillende for os paa det Punkt, Forbindelsen synes os at være noget fjern og noget ineffektiv. Men Forslaget er heller ikke helt tilfredsstillende for os paa andre Punkter; det gælder saaledes Spørgsmaalet om, hvad der skal ske ved saadanne Møder mellem Udenrigsministeren og Udvalget. Der paalægges jo i Lovforslagets § 4 Udvalgets Medlemmer en meget streng Tavshedspligt. Det er nok muligt, at man maa omgaas noget forsigtigt, maaske meget forsigtigt med de Ting, der kommer frem, men hvis denne Tavshedspligt skal opfattes saaledes, at ikke andre af Rigsdagens Medlemmer end disse 16 maa faa noget at vide om, hvad der foregaar paa Møderne, er jeg bange for, at man er inde paa noget, der indsnævrer Rigsdagens Indflydelse paa Udenrigspolitikken og ikke udvider den, som man havde tænkt sig. Det vilde vist have været bedre, om man kunde finde en anden Formulering for Nødvendigheden af den Diskretion, der vistnok maa være, om man kunde finde en Maade, der udtrykte dette paa et andet Sæt, end sket er i Lovforslagets § 4. Man har endogsaa ment, at denne Tavshedspligt skulde slaas ekstra kraftigt fast, saaledes at der skulde afgives en skriftlig Erklæring paa Tro og Love om, at man vilde efterkomme denne Forpligtelse. Jeg har set af Forhandlingerne i Folketinget, at den højtærede Udenrigsminister til Forsvar herfor har anført, at Udenrigsministeriets Embedsmænd ogsaa maatte underskrive en Erklæring med Hensyn til Tavshedspligt angaaende de Ting, de fik at vide i Udenrigsministeriet. Det forekommer mig imidlertid noget vanskeligt at sammenligne de Forhold, det her drejer sig om, med Forholdene for Embedsmænd, der indtræder i en Statsstilling. De maa naturligvis paatage sig de Forpligtelser, der foreskrives af dem, der antager dem. Jeg skulde tro, at det var bedre at anlægge en anden Betragtning paa Rigsdagens Medlemmer, naar de traadte i Forbindelse med Udenrigsministeriet i Sager angaaende Rigets Udenrigspolitik. Det var maaske ogsaa noget bedre, om man paa Forhaand tiltroede Rigsdagens Medlemmer en saadan Diskretion, som der naturligvis maa være Tale om, uden at man mente det nødvendigt at fastsætte yderligere strenge Regler om, paa hvilken Maade man vil gennemtvinge

den. Det forekommer mig i ikke ringe Grad at smage af Mistillid til Rigsdagens Medlemmer, og det forekommer mig, at der er en bedre Maade at indlede et saadant Samarbejde paa end denne, der kan karakteriseres — det tror jeg ingen vil benægte — som udvisende ikke ringe Mistillid til de Medlemmer, der paa denne Maade maatte komme til at samarbejde med Udenrigsministeriet. De Indvendinger, jeg her har fremført, har nærmere været begrundet ved den Behandling, Forslaget er undergaaet i Folketinget, og jeg skal derfor nøjes med disse Bemærkninger.

Med Hensyn til vort Partis Stilling her skal jeg udtale, at den vil falde sammen med den, som vort Parti har indtaget i Folketinget. Vi vil ikke kunne stemme for dette Lovforslags Vedtagelse, men vi vil heller ikke modsætte os dets Gennemførelse. Jeg har det Indtryk, at det ikke vil nytte at foreslaa Nedsættelse af et Udvalg i den Forstand, at det vil kunne frembringe Ændringer i Lovforslaget, der vilde gøre det mere acceptabelt for os. Jeg skal derfor heller ikke foreslaa Udvalgsnedsættelse. Vor Stilling her i Tinget vil ved Forslagets tredie Behandling — hvis det i øvrigt skal fremmes — være den, at vi vil afholde os fra at stemme.

Piper: Medens det tidligere udelukkende var Ministeriets Sag at varetage de Sager, der vedrører de udenrigspolitiske Forhold, søger det foreliggende Lovforslag at tilvejebringe et Samarbejde mellem en Repræsentation for Rigsdagen, i vel de fleste Tilfælde hele Rigsdagen, og Ministeriet. Der kan jo være Spørgsmaal baade af udenrigspolitisk og af kommerciel Art, hvor Ministeriet kan drage stor Nytte af den Viden, som Rigsdagen eventuelt sidder inde med. Der er ført langvarige og indgaaende Forhandlinger om dette Lovforslag, inden det er kommet frem i den Skikkelse, hvori det er oversendt til dette høje Ting. Jeg kan udtale min Tilfredshed med den Skikkelse, Lovforslaget har faaet; og den Anke, der fra anden Side har været fremsat over, at der skal være Tavshedspligt i visse Tilfælde for Medlemmerne af dette Udvalg, kan jeg slet ikke billige. Der er utvivlsomt i Forholdet til Udlandet altid Sager, som ikke uden Skade for Landet kan drages frem til almindelig Diskussion; derfor maa der være Tavshedspligt for Nævnets Medlemmer. Selv om man i al Almindelighed kan nære den gode Tro til Rigsdagens Medlemmer, som det ærede Medlem, der sidst talte, gav Udtryk, bør man dog have til-